

[Fogh Rasmussen]

fordelingsproblematikken på. Den ser måske lidt koldt, lidt nøgternt på ressourcefordelingsopgaven, og det kan muligvis have sine fordele som sådan en første vejledning om, i hvilken retning en ressourcefordeling skal gå.

Det er klart, at der til enhver EDB-models fornuftige anvendelse hører, at man føjer en god portion sund fornuft; det er sjældent, at en fuldstændig ukritisk anvendelse af en EDB-model – og i dette tilfælde af en budgetmodel – kan give helt rimelige resultater. Der vil ofte være behov for, at man anlægger nogle supplerende, mere, skal vi sige, menneskelige skøn, og det gælder selvfølgelig også i denne sammenhæng.

Når vi taler om de højere læreanstalters økonomiske situation, er det for os meget væsentligt, at de højere læreanstalter fremover er mere åbne over for muligheden af at skaffe sig nye indtægtskilder, at de er åbne over for økonomiske samarbejdsformer med det omgivende samfund, som kan skaffe nye midler til undervisning og til forskning.

I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve et nyligt set eksempel på, at der fra det private erhvervsliv er tilkendegivet vilje til at bidrage med undervisningsressourcer. Det synes jeg er et godt tilbud, som måske også kunne anvendes på en lang række andre områder. Der vil være en række felter, hvor udviklingen i den private sektor løber hurtigere, end man nogen sinde kan forvente, at en offentlig institution vil være i stand til at omstille sig til, og i sådan en situation gælder det om at udnytte de ressourcer, som allerede findes, og som udvikles i den private sektor.

Det samme gælder en større åbenhed over for at udføre rekvirerede opgaver imod betaling. En lang række private erhvervsvirksomheder vil kunne have gavn af at få udført et forskningsarbejde på højere læreanstalter, og også de forskere på de højere læreanstalter, der bliver sat på opgaven, kan have nogle udviklingsmæssige fordele af at gå ind i det. Samtidig vil det altså kunne give de højere læreanstalter nye indtægtskilder og på den måde være med til at strække de offentlige midler og være med til at sikre, at der stadig væk kan ske en udvikling på forskningsområdet og inden for de højere læreanstalter. Det kan ikke nytte, at man inden for forskningen og de højere læreanstalter betragter sig som et elfenbenstårn, der holder sig for god til at varetage eller tage opgaver op, som

har med det private erhvervsliv at gøre. Tværtimod er der behov for en nyorientering på dette område; der er generelt behov for omstilling, for prioritering af ressourcerne, og vi vil meget opfordre til, at de institutioner, der er berørt af det, selv deltager med gode råd i dette prioriteringsarbejde.

Alice Faber (SF):

Hr. Fogh Rasmussen og fru Eva Møller synes ikke, der er sket så meget, siden vi havde forespørgselsdebatten om forskningen. Vi synes, der er sket meget. Der er sket nogle rammebesparelser, og der er også nogle spæremål i budgetoverslaget for 1984 til 1986 bare for at nævne nogle.

De debatter, vi har haft på det sidste her i folketinget om RUC og socialforskningsinstituttet, har vist, at der ikke er enighed i folketinget om betydningen af forskningens vilkår. Vi ser med meget stor alvor på den skæve udvikling, der synes at være på vej, specielt for grundforskningen, og vi mener, den er skæv, fordi den specielt kommer til at ramme Københavns universitet hårdt. Men vi ønsker også debatten for at få drøftet dimensioneringen af fagene ved alle universiteterne og for forskerrekutteringsplanen. Men vi mener, at grundforskningen på grund af de økonomiske nedskæringer er blevet bragt i helt specielle vanskeligheder. Vi er i SF bange for, at den optagethed af den teknologiske krig mellem Japan og USA og Europa og angsten for den teknologiske arbejdsløshed og den dermed faldende levestandard gør, at vi fokuserer mere på produktudvikling og glemmer grundforskningen.

Jeg vil ikke dermed sige, at problemerne i forbindelse med den teknologiske udvikling og den teknologiske arbejdsløshed er uvæsentlige, men den måde, vi fokuserer på produktudviklingen på, gør, at vi glemmer grundforskningen, som vi må være opmærksomme på. Det kan ikke nytte, at vi undergraver grundforskningen ved at overføre penge til udvikling og kontrolopgaver. Det vil være til skade for vores udvikling i de næste ti år, hvis vi tilnærmelsesvis vil bevare den nuværende levestandard.

De forskningsmæssige fremskridt, der er sket i 1960'erne og 1970'erne, gør kravet om fornyelse og ny erkendelse endnu mere påtrængende. Den andel af bruttonationalpro-